

— Nici un rezultat, dar nu sînt descurajat. Lucrurile încep să se contureze.

Cînd am început apoi să-i descriu cum am petrecut mai mult de două ore în patru labe, într-o barcă putrezită în care fuseseră găsite trei cadavre în stare de putrefacție, s-a schimbat la față și m-a oprit.

— E atît de înfiorător! La clubul de tenis, cineva spunea azi că aveau brațele și picioarele tăiate. E adevărat?

— Mă tem că da.

S-a schimbat încă o dată la față.

— E atît de înfiorător că nici nu-mi pot găsi cuvintele. Dar erau muncitori chinezi de la o fabrică, așa-i? Evident că nu prea au de-a face... cu părinții tăi.

— De fapt, eu cred că această crimă se află într-o legătură strînsă cu cazul părinților mei.

— Adevărat? La clubul de tenis mai spuneau că aceste crime sînt legate de afacerea Șobolanului Galben. Spuneau că victimele sînt persoanele cele mai apropiate și mai dragi ale Șobolanului Galben.

— Șarpelui Galben.

— Poftim?

— Informatorul comunist. *Șarpele* Galben.

— Oh, da. Ei bine, oricum, este înfiorător. Ce fac chinezii ăștia, își sar la gît unul altuia în vremuri ca astea? Roșii și guvernul ar putea să strîngă frontul împotriva japonezilor, măcar o vreme.

— Eu cred că ura dintre comuniști și naționaliști este destul de profundă.

— Așa spune și Cecil. Oh, uită-te la el! Cum poate juca în asemenea hal?

I-am urmărit privirea și am văzut că sir Cecil – care stătuse cu spatele la noi – se prăbușise într-o parte, așa că își sprijinea mai toată greutatea de masă. Putea foarte bine să alunece cu totul de pe scaun.

Sarah s-a uitat la mine încruntată. Apoi, ridicându-se, s-a dus la el, și-a pus palmele pe umerii lui și i-a șoptit ceva blînd în ureche. Sir Cecil s-a trezit și a aruncat o privire în jur. Probabil că în acea clipă mi-am îndepărtat privirea o secundă, pentru că nu sînt deloc sigur de ce s-a întîmplat în clipa următoare. Am văzut-o pe Sarah dîndu-se înapoi, de parcă ar fi fost lovită, și, o clipă, am avut impresia că e pe punctul de a-și pierde echilibrul, dar și-a revenit. Cînd l-am studiat iarăși din spate, sir Cecil stătea din nou drept, concentrîndu-se asupra jocului, și n-aș putea spune că el a făcut-o pe Sarah să se împleticească.

M-a văzut că mă uit fix la ea și, zîmbind, s-a întors și s-a așezat iar lîngă mine.

— E obosit, a zis. Are atîta energie în el. Dar la vîrsta lui trebuie neapărat să se odihnească mai mult.

— Veniți des în locul ăsta?

A dat din cap.

— Și în altele încă, la fel ca ăsta. Lui Cecil nu-i plac locurile acelea mari și elegante. Nu crede că poți cîștiga în asemenea locuri.

— Îl însoțești mereu în astfel de expediții?

— Cineva trebuie să-i poarte de grijă. Vezi, nu mai e tînăr. Oh, pe mine nu mă deranjează! E destul de palpitant. Țsta-i farmecul acestui oraș.

Un oftat colectiv a făcut înconjurul mesei de joc, iar jucătorii au început să converseze dintr-o dată. L-am văzut pe sir Cecil cum încearcă să se ridice și numai în acea clipă

mi-am dat seama cît era de amețit. S-a prăbușit din nou pe scaun, dar la a doua încercare a reușit să se ridice și să vină spre noi, cu pași nesiguri. M-am ridicat în picioare, așteptînd să dau mîna cu el, dar el și-a pus mîna pe umărul meu, dacă nu pentru altceva, cel puțin pentru a-și găsi echilibrul, și mi-a spus:

— Băiete, dragă băiete. Sînt încîntat să te văd.

— Ați avut noroc, domnule?

— Noroc? Ah, nu, nu! Seara asta a fost infectă. Toată săptămîna asta mizerabilă mi-a mers rău, rău, rău de tot. Dar nu se știe niciodată. O să-mi revin, ha, ha! O să renasc din cenușă.

Sarah stătea și ea în picioare și a întins o mîna să-l sprijine, dar el a dat-o la o parte, fără să se uite la ea. Apoi mi-a spus:

— Ei, vrei un cocteil? E un bar la parter.

— Sînteți foarte amabil, domnule. Dar chiar trebuie să mă întorc la hotel. Mîine mă așteaptă o altă zi grea.

— Mă bucur să te văd muncind atît. Eu bineînțeles că am venit în orașul ăsta cu gîndul să pun puțin lucrurile la punct. Dar vezi – și s-a aplecat, ajungînd cu fața doar la un centimetru, doi de mine –, chestiile astea sînt prea complicate pentru mine, băiete. Mult prea complicate

— Cecil dragă, hai să mergem acasă.

— Acasă? Tu numești gaura aia de șoareci, hotelul ăla, casă? Ai un avantaj față de mine, draga mea, pentru că ești o vagaboandă. De aceea nu te deranjează.

— Să mergem acum, dragă. Sînt obosită.

— Ești obosită. Mica mea vagaboandă e obosită. Banks, ai o mașină?

— Mi-e teamă că nu. Dar, dacă vreți, o să încerc să găsesc un taxi.

— Taxi? Te crezi în Piccadilly? Crezi că poți opri un taxi acolo, în stradă? Imediat îți taie gîtul, chinezii ăștia.

— Cecil dragă, stai aici pînă Christopher îl găsește pe Boris.

Apoi s-a întors spre mine și mi-a spus:

— Șoferul nostru trebuie să fie pe undeva, nu departe. Te superi dacă te rog? Sărmanul Cecil este puțin cam rablagit în seara asta.

Străduindu-mă din răspuțeri să-mi păstrez buna dispoziție, mi-am croit drum spre ieșirea din clădire, înregistrînd mental cîteva repere pentru a reveni în acea încăpere. Piațeta era la fel de înțesată de lume, dar puțin mai încolo am văzut o stradă unde așteptau înșiruite mașini și ricșe. Am ajuns pînă acolo și, după ce am luat mașinile la rînd, rostind numele lui sir Cecil șoferilor de diverse naționalități, în cele din urmă am primit un răspuns.

Cînd m-am întors la tripou, Sarah și sir Cecil erau deja afară. Sarah îl sprijinea cu ambele mîini, dar silueta lui înaltă și încovoiată părea gata să se prăbușească peste ea în orice moment. Venind în grabă, l-am auzit spunînd:

— Pe *tine* nu te plac ei, draga mea. Cînd veneam aici de unul singur, întotdeauna mă tratau ca pe un prinț. O, da, ca pe un prinț. Nu le plac femeile de genul tău. Le plac doamnele adevărate sau curvele. Tu nu ești nici una, nici alta. Așa că, vezi, nu te plac deloc. N-am avut probleme aici pînă n-ai insistat să te ții după mine

— Haide, dragule! Iată-l pe Christopher. Bravo, Christopher! Uite, dragule, ni l-a găsit pe Boris.

Hotelul Metropole nu era prea departe, dar uneori mașina nu reușea decît să se tîrască printre pietoni și ricșe. Cît a durat drumul, Sarah a continuat să-l țină pe sir Cecil de braț și de umăr, iar el se trezea și adormea la loc. Cînd își

revenea, încerca să o dea pe Sarah la o parte, dar ea rîdea și continua să-l țină drept în vehiculul care se clătina.

Mi-a venit și mie rîndul să-l ajut cînd am ajuns la ușile turnante de la Metropole, apoi la lift, iar în timpul ăsta Sarah se saluta cu personalul din holul hotelului. În cele din urmă am ajuns în apartamentul soților Medhurst, unde l-am depus pe sir Cecil într-un fotoliu.

Credeam că va moțai acolo, dar el și-a revenit brusc și a început să-mi pună o serie de întrebări absurde, fără cap și coadă, din care nu am înțeles nimic. Apoi, cînd Sarah a ieșit din baie cu un prosop și a început să-i șteargă fruntea, el mi s-a adresat:

— Banks, băiete, poți să-mi vorbești deschis. Fătuca asta, cum vezi, este binișor mai tînără ca mine. Nici ea nu-i o puicuță, vezi, ha, ha! Totuși, e cu cîțiva ani mai tînără. Spune-mi cinstit, crezi că într-un loc ca ăsta, în care ne-ai găsit în seara asta, unul dintr-alea, știi tu, crezi că un străin care se uită la amîndoi... Ei bine, s-o spun pe șleau! Ce vreau să te întreb este dacă tu crezi că oamenii o iau pe nevastă-mea drept curvă.

Din cîte mi-am dat eu seama, expresia lui Sarah nu s-a schimbat, deși îngrijirile pe care i le dădea s-au precipitat, de parcă tînăra spera ca tratamentul să-i schimbe dispoziția. Sir Cecil și-a clătinat capul iritat, de parcă s-ar fi ferit de o muscă, apoi a zis:

— Hai, băiete, spune cinstit.

— Hai, dragule, hai, a zis Sarah blînd. Ești imposibil.

— O să-ți spun un secret, băiete. O să-ți spun un secret. Chiar îmi place asta. Îmi place cînd lumea o ia pe nevastă-mea drept curvă. De aceea îmi face plăcere să frecventez locuri ca ăsta de astă-seară. Dă-te la o parte! Lasă-mă în pace!

A dat-o pe Sarah la o parte, apoi a continuat:

— Sigur, merg și din alte motive, fără îndoială că le-ai ghicit – datorez niște bani, nu mult. Dar am intrat la datorii, pricepi? Sigur, voi recupera.

— Dragul meu, Christopher e foarte amabil. Nu trebuie să-l plictisești.

— Ce tot zice curva? Ai auzit ce-a spus, băiete? Ei bine, nu! N-o asculta! Nu le asculta pe ștoarfe, ascultă-mă ce-ți zic. O să te ducă pe căi greșite. În special la vreme de război și de conflicte. Să n-ascuți o ștoarfă la vreme de război.

S-a sculat singur în picioare și a stat o clipă așa, legându-se în fața noastră în mijlocul camerei, cu gulerul cămășii desfăcut, ieșindu-i în afară. Apoi a luat-o spre dormitor, închizând ușa în urma lui.

Sarah a schițat un zîmbet, apoi s-a dus după el. Dacă n-ar fi fost zîmbetul acela – sau ceva care semăna cu o rugămintă, pe care am detectat-o dincolo de el –, cu siguranță că m-aș fi retras în acel moment. Dar așa, am rămas în cameră, examinînd distrat un bol chinezesc pus pe o etajeră, la intrare. O vreme l-am auzit pe sir Cecil țipînd ceva, apoi s-a lăsat tăcerea.

Sarah a ieșit după aproximativ cinci minute și a părut surprinsă să mă găsească încă acolo.

— Îi e bine? am întrebat-o.

— A adormit acum. O să-i fie bine. Îmi pare rău că te-am inoportunat, Christopher. Nu-i ceea ce sperai să găsești în seara asta, cînd ai venit să ne cauți. O să ne revanșăm. O să te invităm la cină undeva. La Astor House încă se mănîncă bine.

M-a însoțit spre ieșire, dar la ușa m-am întors și am spus:

— Lucruri de genul ăsta... Se întîmplă des?

A oftat.